

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνη δραχ. 55. Τρίμνην δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμνην καὶ Τρίμνην ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθῆναι, 25 Μαρτίου 1939

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 17

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Τῆμ Πλάττ, ὅπως ἦταν φυσικὸ
κι' ἐπόμενο, δὲν μπορού-
σε νὰ μὴν ἀνακατευτῇ
καὶ ὅλη ὥρα ἔμπαινε στὴ
μέσῃ μὲ ἀτέλειωτες καὶ
ἄσκοπες περιγραφὰς τῆς
ἀρματωσιάς τοῦ μακαρί-
του Ὁ χ ἄ ῖ ο.

— Μὴ δίνῃς προσοχὴ
σ' ὅ,τι λέει. Ἐμένα ν'
ἀκοῦς καλὰ, παιδί μου,
γιατὶ εἶσαι ἀθῶος ἀκόμα
κι' ἄπραγος. Τῆμ Πλάττ,
τοῦτο δῶ τὸ καρυδότσο-
φλο ποὺ ἀρμενίζουμε δὲν
εἶναι τὸ Ὁ χ ἄ ῖ ο καὶ
μὴ μοῦ τὸ μπερδεύεις
τὸ παιδί.

— Ἄν μάθῃ τὴν ἀρ-
ματωσιά τοῦ καραβιοῦ
ἀπὸ τούτῃ δῶ τὴ σκάφη
πάει χαμένος γιὰ πάντα,
ἐπέμεινε ὁ Τῆμ Πλάττ.
Γιατὶ ν' ἀφήσῃς νὰ χά-
σῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ πάρῃ
μερικὲς ἰδέες; Ἡ ἱ-
στοπλοῖα εἶναι δολόκλη-
ρη τέχνη, Χάρβεϋ, ὅπως
θὰ σοῦ τὸ ἔδειχνα ἂν σ'
εἶχα ἀνεβασμένον στὸν
παπαφίγκο τοῦ. . .

— Τὸ ξέρω. Ἐχεις
σκοπὸ νὰ τὸν ζαλίσῃς μὲ
τις τόσες κουβέντες σου.
Σιωπὴ, Τῆμ Πλάττ. Αὐτὰ
ποῦ τοῦ μαθαίνω ἐγώ,
αὐτὰ θὰ τοῦ χρειαστοῦν
στ' ἀλήθεια. Αὐτὰ εἶναι
ὅλο δολλάρια καὶ σέντες
ποῦ σοῦ βάζω στίς τσέ-
πες σου, παλληκάρι μου,
ἔτσι ποῦ ὅταν μεγαλώσῃς
καὶ κἀνῃς κοιλιά νὰ μπο-
ρῇς νὰ κουμαντάρῃς ἓνα
καράβι ἀπὸ τὴ Βοστώνη

στὴν Κούβα καὶ νὰ λὲς πὼς ὁ Μεγά-
λος Τζάκ σοῦ τᾶμαθε ὅλα αὐτά. Τῶ-

ΕΣΤΕ ΜΜΕΝΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ὁ μικρὸς γιὸς τοῦ δούκα τοῦ Κέντ καὶ τῆς δούκισσας Μα-
ρίνας, κόρης τοῦ πρίγκιπα Νικολάου τῆς Ἑλλάδος,

ρα θὰ κάνουμε ἓνα μικρὸ γύρο γιὰ
νὰ θυμηθῇς τὰ σχοινιά καὶ κάθε ἓνα
ποῦ θὰ ἐνοματίζω ἐγὼ ἐσὺ θὰ τὸ δεί-
χνῃς μὲ τὸ χέρι σου.

Ἔτσι κι' ἔγινε. Μπρὸς ὁ Χάρβεϋ
καὶ πίσω ὁ Μεγάλος Τζάκ μὲ τὸ

σχοινὶ στὰ χέρια ἔκαναν
ὅλο τὸ γύρο τοῦ καρα-
βιοῦ. Ὁ Χάρβεϋ ποῦ εἶ-
χε ἀρχίσει νὰ κουράζεται,
διευθυνόταν ἀργά-ἀργά
πρὸς τὸ σχοινὶ ποῦ τοῦ
ζητοῦσαν ἐνῶ ἡ ἄκρη
τοῦ σκοινιοῦ τοῦ χάιδευε
τὰ πλευρά του, ἔτσι ποῦ
κόντευε νὰ τοῦ κοπῇ ἡ
ἀναπνοή.

Ἡ γυμναστικὴ αὐτὴ
εἶχε ἀνάψει τὸ αἷμα τοῦ
Χάρβεϋ καὶ τοῦτος ὁ τε-
λευταῖος γύρος τοῦ τὸ
ζωήρεψε ἀκόμη περισσό-
ερο. Ἐτυχε ὅμως νὰ εἶ-
ναι ἓνα ἀγόρι μὲ ἐξαιρε-
τικὴ κρίση κι' ἀντίληψη.
προικισμένο μὲ ἀποφα-
σιστικὸ χαρακτήρα, ποῦ
λίγο ἔλειψε νὰ καταστρα-
φῇ ὀριστικὰ καὶ νὰ γίνῃ
σωστὸ γαϊδούρι ἀπὸ τὰ
πολλὰ χάδια. Γύρισε καὶ
κοίταξε τοὺς ἄλλους. Κα-
νένας, οὔτε καὶ ὁ Ντάν
δὲν γελοῦσε. Ὅλα αὐτά,
ἦταν φανερό πὼς περι-
λαμβάνονταν μέσα στὸ
πρόγραμμα τῆς καθημε-
ρινῆς δουλειᾶς, ὅσο δυ-
σάρεστα κι' ἂν ἦταν. Ὁ
Χάρβεϋ, σὲ κάθε και-
νούργιο ὄνομα κατάπινε
ἓνα λυγμὸ, ἔβγαζε ἓναν
ἀναστεναγμὸ, στράβωνε
τὰ μούτρα του, ἀλλά, τὸ
μάθαινε. Μὲ τὴν ἴδια δ-
ξυτῆτα στὴν ἀντίληψη
ποῦ τὸν ἔκανε ν' ἀντι-
λαμβάνεται τὴν ἐπιβολή
ποῦ εἶχε ἐπάνω στὴ μη-
τέρα του καὶ νὰ τὴν ἐκ-

μεταλλεύεται, δικαιοθάνονταν ότι κανείς απ' όλους που βρίσκονταν στο καράβι, εκτός ίσως από τον Πέν, δεν θ' άνεχόταν καμμιά «σαχλαμάρα» από μέρους του. Καμμιά φορά αρκεί ο τόνος της φωνής ενός ανθρώπου για να έντυπώση στο μυαλό του άλλου τη διδασκαλία του. Και ο Μεγάλος Τζάκ είχε αυτό το χάρισμα· έδειξε ακόμη στον Χάρβεϊ καμμιά δωδεκαριά σχοινιά και δεσμάτα και ο μικρός έπανελάμβανε τα όνόματά τους έχοντας το ένα μάτι του καρφωμένο πάντα στον Τόμ Πλάττ.

— Μπράβο, καλά τὰ κατάφερες, είπε ο Μανουέλ. Όταν ξεφάμε θά σου δείξω ένα καραβάκι που έκανα μόνος μου με όλα τὰ πανιά του, τὰ σχοινιά του και τὰ ξάρτια του. Έτσι θά μάθης ακόμη καλύτερα.

— Για πρώτη φορά καλά πήγες, είπε και ο Ντάν. Ο μπαμπάς αρχίζει να πιστεύη πως ώσπου νάρθη ή ώρα να σέ φαν τὰ ψάρια θά αξίζης τὸ ψωμί που τρώς. Και δεν είναι λίγο πράμα αυτό λέει αυτό ο μπαμπάς. Την ώρα που θά κάνουμε βάρδια εμείς οι δύο μας θά σέ μάθω κι' άλλα.

— Εύχρη! γκρίνιαξε ο Τρούπ προσπαθώντας να διαπεράση με τὰ μάτια του την όμίχλη που άχνιζε μπρός στην πρόμη του καραβιού.

Ήταν αδύνατο να ξεχωρίση κανείς τίποτε τρία μέτρα παραπέρα από τὸ μπαστούνι του φλόκου, ενώ από τὸ ένα μέρος κι' από τ' άλλο τὰ κύματα κυλούσαν μεγαλόπρεπα σὲ μιὰ ἀτέλειωτη λιτανεία, φιλώντας τὰ πλευρά του καραβιού και σιγομουρμουρίζοντας.

— Τώρα θά σέ μάθω κάτι που ο Μεγάλος Τζάκ δεν τὸ ξέρει! φώναξε ο Τόμ Πλάττ βγάζοντας από ένα κιβώτιο στην πρόμη ένα μεγάλο σκαντάγιο ¹⁾ γεμάτο σγόμπους και με μιὰ βαθειὰ τρύπα από κάτω. Έστερα πήρε λίγο άρνίσιο ζύγκι από ένα μικρό κεσεδάκι, μ' αυτό άλειψε την τρύπα εκείνη, και διευθύνηθηκε κατὰ την πλώρη.

— Τώρα θά ιδής πως κάνουν να πετάξη τὸ Γαλάζιο Περιστερί.

Ο Ντίσκο έστριψε λιγάκι τὸ τιμόνι για να κόψη τὸ δρόμο της γολέτας, ενώ ο Μανουέλ με τὴ βοήθεια του Χάρβεϊ (και φαντάζεται ο καθένας τὸ καμάρι του μικρού κατέβαζαν μονομιάς τὸ φλόκο. Τὸ βαρίδι έκανε ν' άντηχήση ένα βαθύ βουερό τραγούδι καθώς ο Τόμ Πλάττ τὸ στριφογύριζε στον άέρα.

— Έ, Χριστιανέ μου, πέτα το πιλά, φώναξε ο Μεγάλος Τζάκ με άνυπο-

μονησία. Δὲ βρισκόμαστε κοντὰ σὲ καμμιὰ ξέρα. Κάνεις σάν να ήταν τὸ σπουδαίο πράμα!

— Μὴ ζηλεύης, πατριώτη! απάντησε ο Τόμ Πλάττ.

Τὸ βαρίδι πετάχτηκε με όρμη στή θάλασσα κι' έκανε πλούφ! ενώ ή γολέττα συνέχιζε τὸ δρόμο της.

— Είναι μεγάλη ιστορία να μετράς τὸ βάθος, είπε ο Ντάν, όταν μάλιστα καμμιά φορά ἐπὶ μιὰ δλόκληρη βδομάδα δεν βλέπεις μ' άλλο μάτι παρά μονάχα με τοῦτο τὸ βαρίδι. Έ, μπαμπά, πόσο λὲς νάχουμε;

Τὰ χαρακτηριστικά του καπετάν-Ντίσκο μαλάκωσαν. Όλη ή φήμη του και ή υπόληψή του έξαρτόνταν από τὸ πόσο νωρίτερα από τοὺς άλλους ψυχράδες θ' ανακάλυπτε τὸ δρόμο που είχαν πάρει τὰ ψάρια. Και όλοι αναγνώριζαν πως ήξερε τὸ Μπάνκο όσο κανένας άλλος και θά μπορούσε να ταξιδέψη σ' αὐτόν και με δεμένα μάτια ακόμη.

— Έξήντα, άπάνω κάτω, αν δεν κάνω λάθος, είπε ρίχνοντας μιὰ ματιά στή μικρή πυξίδα, που βρισκόταν μπροστά τους.

— Έξήντα! φώναξε ο Τόμ Πλάττ τραβώντας τὸ σκαντάγιο.

Ή γολέττα ξαναπήρε τὸ δρόμο της.

— Πάρε βάθος, είπε ο Ντίσκο ύστερα από κανένα τέταρτο.

— Έ, πως σου φαίνεται; έκανε ο Ντάν και κοίταξε τὸν Χάρβεϊ με καμάρι.

Μὰ ο Χάρβεϊ ήταν τόσο περήφανος για τὰ δικὰ του τὰ κατορθώματα, που τίποτε δεν μπορούσε να τοῦ κάνει πιὰ έντύπωση.

— Πενήντα! είπε ο Ντίσκο. Μοῦ φαίνεται πως έχουμε πέσει ακριβώς άπάνω στο Πενήντα-Έξήντα.

— Πενήντα! ούρλιασε ο Τόμ Πλάττ, που μόλις ξεχώριζε μέσα στην όμίχλη. Πάνω από ένα μέτρο δὲ λαθεύσαι. Όπως οι μπόμπες του Φόρτ-Μαϊήσουν.

— Χάρβεϊ, δόλωσε την πετονιά, είπε ο Ντάν.

Ή γολέττα, ενώ τὸ προστινὸ πανί της πλατάγιζε με λύσσα, έμοιαζε σάν νάψαχνε να βρῇ τὸ δρόμο της ανάμεσα σὲ παχὺ μπαμπάκι.

— Έεεε!

Ή όρμιὰ του Ντάν τεντώθηκε που έλεγε πως θά σπάση.

— Μὰ πως στήν εύχή, μυρίστηκε ο μπαμπάς τὰ δάχτυλά του; Βοήθα, Χάρβεϊ, είναι χοντρό ψάρι κι' έχει

1) Έτσι λέγεται ένα μέρος του Μπάνκου όπου οι βυθομετρήσεις δείχνουν αυτό τὸ βάθος σὲ όργιές.

καταπιῇ τὸ δόλωμα για καλά, να τὸ ξέρης.

Τράβηξαν μαζί και σήκωσαν ένα μπακαλιάρo πελώριο, με μάτια πεταχτά, που είχε καταπιῇ τὸ δόλωμα σχεδόν ως τὸ φελλό.

(Ακολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΚΙ° ΑΠΟ ΜΑΚΡΥΑ ΦΤΑΙΧΤΡΑ

Μιὰ νιόπαντρη που είχε τὸ ἐλάττωμα να είναι πολυλογού, για να βρίσκη καιρό να πιάνη κουθεντολόι με τις γειτόνισσες, άρχιζε και τελείωνε τις δουλειές της βιαστικά κι' έπως, έπως. Έτσι έκανε και πολλές ζημιές. Σ' αὐτὲς δεν ήθελε να έχη κανένα μάρτυρα και τέτοιοι ήταν ή πεθερά της που έμενε μαζί της.

Ή γρηά, με τὸ να είναι καλή, δεν έλεγε στον γιό της τίποτα, γιατί δεν ήθελε να βάλλη σὲ λόγια τὸ άντράγιο να τὴν συμβούλευε κάθε τόσο να μὴν είναι άπρόσεκτη.

Οι συμβουλές της όμως, νευριάζανε τὴ νύφη της και ζητούσε άφορμή να τὴν ξεφορτωθῇ.

Τὴν εύκαιρία, τῆς τὴν έδωσε ά-θελά του ο άντρας της, όταν μπροστά του έκανε μιὰ μεγάλη ζημιὰ και τὴν είπε ζημιαρόγατα.

Τότε εκείνη ξέσπασε και τοῦ άπάντησε:

— Για τις ζημιές, αἰτία είναι ο ήσκιος τῆς πεθεράς μου που είναι τόσο βαρύς.

Ο άντρας της, σὲ άκουσμα τῆς τόσο ξεκάρφωτης δικαιολογίας, έγέλασε δυνατὰ και για να τῆς κόψη «προφάσεις εν άμαρτίαις» έστειλε σύνταχα τὴν μητέρα του στήν Πόλη, με τὴν δικαιολογία να κάνει συντροφιά τῆς παντρεμένης άδερφῆς του, που ήταν εκεί ξένη και άπόξενη.

Λίγες ήμέρες ύστερα από τὸ ταξίδεμα τῆς πεθεράς της, ή κουθεντολογού, άφου εξύμωσε και έφούρνισε ψωμιά στο σπιτικό της φούρνο, βγήκε στήν γειτονιά και έπιασε τὴν συνηθισμένη της κουδέντα.

Όταν άργά θυμήθηκε τὰ ψωμιά της κι' έτρεξε να τὰ ξεφουρνήση, έφτασε και ο άντρας της στο σπίτι.

Καθώς είδε να τὰ βγάξη μαυρισμένα και καμένα τῆς είπε εἰρωνικά:

— Δεν πιστεύω τώρα να δικαιολογήθης πως έφταιξε ο ήσκιος τῆς μάννας μου και καήκαν τὰ ψωμιά σου;

— Και όμως εκείνη είναι ή φταιχτρα, θά φταρνίστηκε αὐτὴ τὴν ώρα, στήν Πόλη, και με τὰ άφου της φούντωσε και μαυρίστηκε ο φούρνος και μὸ τὰκάφε!!!

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΑΘΗΝΑ·ΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΕΙΜΗΛΙΑ ΤΟΥ 1821

Άγαπητοί μου,

ΤΗΝ 25η Μαρτίου, τὴ μεγάλη εθνική ήμέρα, τὴ γιορτάζουμε κι' εκείνα τὰ χρόνια στήν Άθήνα—τότε δηλαδή που ήμουν φοιτητής—έπως άπάνω-κάτω και σήμερα: κανονίες, μουσικές, σημαίες, πανηγυρικοί λόγοι, ποιήματα, ένθουσιασμός. Τὸ Πανεπιστήμιο λάβαινε ενεργὸ μέρος στον έορτασμό. Στὴ μεγάλη αίθουσα τῶν τελετῶν, ένας καθηγητής, ο ιστορικὸς συνήθως, έκφωνούσε τὸν πανηγυρικό. Έπειτα οι φοιτηταί μαζεῦσταν στα προπύλαια, βγάζαμε και μεῖς λόγους, άπαγγέλλαμε ποιήματα δικὰ μας και στεφανώναμε τοὺς άνδριάντες του Πατριάρχη και του Ρήγα, καθώς και τὸ μνημεῖο τῶν Έερολοχιτῶν, που ήταν τότε στο λεγόμενο «άλσος» του Πανεπιστημίου, εκεί όπου σήμερα είναι ή Έθνική Βιβλιοθήκη κι' ο κήπος της. Πηγαίναμε ακόμα στους Στόλους, όπου ο Άναστάσιος Γεννάδιος, ο μεγάλος ρήτορας, έκφωνούσε πάντα έναν έμπνευσμένο και θαυμάσιο λόγο, ή στον «Παρνασσό, όπου μιλούσαν ή άπηγγελλαν ποιήματά τους οι γνωστότεροι λόγιοι και ποιητές, και παντοῦ άλλου, όπου επίσημα ή άνεπίσημα, γιορταζόταν ή 25η Μαρτίου. Τὸ βράδυ κάναμε λαμπαδηφορία ή άκολουθούσαμε τὴ λαμπαδηφορία του στρατοῦ. Τελοσπάντων, πολλά κάναμε, βλέπαμε κι' άκούγαμε τις δυὸ ήμέρες που βαστούσε ο έορτασμός, τὴν παραμονή και άνήμερα. Άλλὰ για μένα, και για πολλοὺς συμφοιτητές μου, τὸ ωραιότερο, τὸ συγκινητικότερο, τὸ υποβλητικώτερο ήταν τὸ προσκύνημα κάποιων κειμηλίων του 1821.

Και θυμοῦμαι τώρα τὴν πανοπλία του Θεοδώρου Κολοκοτρώνη που, κάθε 25η Μαρτίου, τὴν εξέθετε ο Φαλέξ. Αὐτὸ ήταν τὸ φιλολογικὸ ψευδώνυμο κάποιου Κολοκοτρώνη, γιου του Γενναίου κι' έπομένως άνεψιού του μεγάλου στρατηλάτη, του Γέρο του Μωριά. Έγραφε πολὺ άμορφα πράγματα στίς έφημερίδες τῆς εποχῆς, καθόταν σ' ένα σπίτι στήν οδὸν Βουλῆς, όπου στο ισόγειό του ήταν τότε τὸ γραφεῖο τῆς «Διαπλάσεως», και τὴν εθνική έορτὴ καλούσε εκεί τοὺς άναγνώστες του κι' έλο τὸν κόσμο σὲ προσκύνημα τῆς πανοπλίας του ένδοξου προγόνου του, που ήταν κειμήλιο όχι μόνο τῆς οικογένειας Κολοκοτρώνη αλλά και τοῦ Έθνους. Πήγαίνα πάντα κι' έ-

γώ. Στὴ σάλλα, πάνω σ' ένα μεγάλο τραπέζι, ήταν ένας θώρακας, ένα-δυὸ σπαθιά, μερικά άλλα πράγματα και, καταμεσὶς, πάνω απ' όλα, μιὰ περικεφαλαία που γυάλιζε σὰ χρυσή. Ο Φαλέξ, με τὸ άγαθὸ του πρόσωπο, στεκόταν εκεί μπροστά, άφωνος, δακρυσμένος, σκυφτός. Κι' ο κόσμος περνούσε μ' εὐλάβεια και με συγκίνηση. Έβλεπε τὴν περικεφαλαία που φορούσε στίς μάχες ο ήρωας του 21, και τὸν φανταζόταν δόλκερο, ζωντανό, καθάλλα στο πολεμικό του άλoγο, με τὴ φουστανέλλα του, με τὰ μακριὰ του μαλλιά και με τὸ σπαθί στο άπλωμένο χέρι, να δείχνη τὸ δρόμο τῆς νίκης και τῆς δόξας.

Ή περικεφαλαία του Κολοκοτρώνη, που τὴν είδα δυὸ-τρεις φορές, στο σπίτι του Φαλέξ, σ' αὐτὸ τὸ προσκύνημα τῆς 25ης Μαρτίου, είναι μιὰ από τις ζωηρότερες έφηβικές μου άμνησεις. Άλλὰ θυμοῦμαι και μερικά άλλα κειμήλια του 21 από τὰ

προσκυνήματα εκείνου του καιροῦ. Άνάμεσα σ' αὐτὰ είναι τὸ μακρὸ άσπρο γάντι, ή τὸ ψεύτικο χέρι, του Άλεξάνδρου Ύψηλάντη, κι' ο τάφος του Μάρκου Μπότσαρη, δηλαδή ή πλάκα αὐτοῦ του τάφου με τὸ άγαλμα, που τὴν είχαν φέρει από τὸ Μεσολόγγι. Δεν θυμοῦμαι ακριβῶς που τὴν είδα, αλλά νομίζω στο τότε κατ'αρτιζόμενο Έθνολογικὸ Μουσείο. Μιὰ νέα γυναίκα, ίσχνή και φτωχή, πεσμένη πάνω στήν ταφόπετρα, διαβάζει τὸνομα του νεκροῦ παιδιού της. Είναι ή Έλλάδα του 21 που θρηνεῖ τὸν Μπότσαρη, τὸν ήρώα της. Θαυμάσιο έργο του γάλλου γλύπτη Δαυιδ ντ' Ανζέρ, εκινδύνευε να καταστραφῇ στο Μεσολόγγι, γιατί τὸ είχαν κάνει στόχο οι σκοπευτές «Κι' οι βάρβαροι αὐτοί ήταν Έλληνες», είπε τότε ο γάλλος Ιούλιος Κλαρετί, που διηγήθηκε σ' έν' άρθρο του τὴ θλιβερή ιστορία. . .

Σὰς άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΑΛΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

17

Τί γυροεύεις εδώ έδω; ρώτησε άγρια ο Γάτος.

— Άχ, άφέντη μου κυο-Γάτε, άποκορίθηκε ο Γιαννάκης· βοήθησέ με! Θέλω νάνεβώ στήν κορφή του βουνού, να βοῶ τὸ βοτάνι τῆς Ζωῆς για τὴν άρρωστη μαννούλα μου, κι' αὐτὴ ή λίμνη δεν μάφήνει να περάσω. Πως να κάμω;

— Άκουσε, είπε ο Γάτος· εγὼ θά σέ κάμω να περάσης, γιατί δική μου είναι ή λίμνη, αλλά θά μοῦ κάμης ποῦτα κάτι που θά σου ζητήσω.

— Ο,τι θέλεις, άφέντη μου κυο Γάτε· πρόσταξέ με και θά τὸ κάμω.

— Λοιπόν, θά μοῦ πιάσης όλα τὰ ψάρια που έχει ή λίμνη μου και θά μοῦ τὰ μαγειρέψης. Τὰ μισά, τηγανητά, ή ψητά, ή πλακί, και τὸ ψάρι και τὰλλα μισά θά μοῦ τὰ παστώσης για να βαστήσουν. Έκεί κάμω θά βοῆς δίχτυα, άγκίστρια, καλαμίδα, πετονιές, μαστέλλα, καλάθια κι' ο,τι άλλο θά σου χρειάζεται. Πάρα-κάτω είναι κι' ή κουζίνα μου. Έκεί θά βοῆς λάδι, βούτυρο, άλάτι, πιπέρι, και, δίπλα στο λαχανόκηπο, ο,τι χορτακόμει θελήσης για τὸ μαγείρεμα. Τώρα σ' άφίνω, κι' άμα τελειώσης, με φωνάζεις.

Ο Γάτος είπε αὐτὰ κι' έγινε άφαντος. Χωρίς άλλο, ήταν κι' αὐτὸς έν' από τὰ πνεύματα του Βουνού. Θά βοηθοῦσε τὸ Γιαννάκη να περάση τὴ λίμνη, αν τοῦ έκανε τὸ θέλημά του, και θά τὸν έτρωγε αν δεν τοῦ τὸ έκανε. Έμπρός λοιπόν, δουλειά!

1. Βολὲς βυθομετρήσεως,

«Έτσι ο Γιαννάκης έγινε και ψαράς. Για να κάμη πιό γρήγορα, δοκίμασε πρώτα να ψαρέψη με τὰ δίχτυα. Τὰ έρριξε πολλές φορές και σε πολλά μέρη της λίμνης, μὰ δὲν έπιασε ούτε λέπι. Όταν τὰ τραβούσε, ήταν πάντα άδειανά. Όρες παιδεύτηκε έτσι, μὰ του κάκου. . .

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ο κύρ Πέτρος είχε φύγει από πολύ πρωί.

Στό δρόμο οι δυο γυναίκες μιλούσαν για διάφορα πράγματα. Μὰ έξαφνα ή κυρά Άναστάσινα έκοψε τη συζήτηση και είπε :

— Νάρθης καμμιά μέρα στο μύλο, κυρά Μαρία μου, να ιδής τί ώραίτα που τὸν διορθώσαμε.

«Αγόρασα κι' ένα άμπέλι, τὸ ξέρεις, τοῦ κύρ-Στάθη και κάνει πολύ κρασί και συμφώνησα να τὸ πουλήσω στο χάνι της Κουκουναριάς. Τώρα θ' αὔξήσουν τὰ εισοδήματά μας κι' ο Ιωσήφ μου ύστερα από λίγα χρόνια θὰ είναι από τους καλύτερους γαμπρούς. Θυμάσαι τί σκληρό παιδί που ήταν και τώρα πόσο άλλαξε, στρώθηκε στη δουλειά, φρονιμέψε ! Και παιδί με μυαλό, με φιλότιμο !

— Μόρφω, Μαριά, που τρέχετε ; Πηγαίνετε στον ίδιο δρόμο ! "Αν τ' άφήση κανείς μοναχά είναι άξια να καταλερωθούν πριν φτάσουμε στο χωριό.

Η κυρία Μαρία είχε δίκιο, γιατί ή Μαριά άκράτητη από τη χαρά της που θὰ έκανε μιὰ τόσο μεγάλη εκδρομή, μόλις είκοσι βήματα περπάτησε σάν άνθρωπος, μὰ ύστερα άρχισε να τρέχη, να πατάη στα νερά και να σκαρφαλώνη στους φράχτες για να κόψη λουλούδια. Η Έμορφία στην άρχή κρατιόταν γιατί συλλογίζόταν τὰ καινούργια της φορέματα, μὰ ύστερα παρασύρθηκε κι' αυτή ο Ιωσήφ περπατούσε στη μέση του δρόμου ανάμεσα στους δυο.

Μὰ οι δυο μικρές δὲν έδειχναν καμμιά διάθεση να υπακούσουν και γι' αυτό αναγκάστηκε ή κυρά Μαρία να τις χωρίση και να τις πιάση τη μιὰ από τὸ ένα χέρι και τη μιὰ από τ' άλλο. "Ετσι έφτασαν στο χάνι της Κουκουναριάς χωρίς κανένα άλλο άπεικατο, κι' εκεί όπου να ζεύξουν τ' άλογο στο άμάξι της κυρά Άναστάσινας, στάθηκε ή Μαριά και

καθάρισε τὰ παπούτσι της.

Οι δυο γυναίκες κάθησαν στα πίσω καθίσματα, τὰ δυο κορίτσια στα μπροστινά, και ο Ιωσήφ κάθησε στη θέση του άμαξά κρατώντας τὸ χαλινάρι και τὸ καμουτσίκι στα χέρια του.

— Έμπρός ! είπε ή κυρά Άναστάσινα.

Ο Ιωσήφ έδωσε μιὰ βιτσιά στ'

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Πώ, πώ στοματάρα !

άλογό του. και τ' άλογο άρχισε να τρέχη.

Ο Ιωσήφ καμάρωνε γιατί πρώτη φορά πήγαινε με τ' άμάξι του ανθρώπους καλοντυμένους ενώ ως τώρα ήταν συνειθισμένος να κουβαλάη σακκούλια με άλεύρι ή με σιτάρι. Η Έμορφία καθόταν σοβαρή, από τη στιγμή μάλιστα που τρεις χωρικοί καθώς την είδαν είπαν μετ. ξύ τους : «Τί νόστιμο κοριτσάκι». Πρόσεχε όμως καθόταν μήπως ζαρώση ή τσαλακώση τὸ φόρεμά της και έρριχνε κατά πίσω τις κοιτίδες της για να φαίνονται οι κόκκινοι φιδγκοί. Η κυρά Μαρία καθόταν αλύγιστη και περήφανε ή δὲ κυρά Άναστάσινα ή μυλωνού έξακολουθούσε να παινεύη τὸν Ιωσήφ. Ποιὸς ξέρει πόση νάταν ή κληρονομία και όπου να μεγαλώ-

σουν τὰ δυο παιδιά κάτι θὰ μπορούσε να γίνη με την έγγονή της κυρά-Μαρίας. Έπάνω σ' αυτό τὸ «κάτι» στήριζε όλες τις έλπίδες ή πονηρή μυλωνού κι' έξακολουθούσε να επαινέη τὸ έμπόρευμα της και να κολακεύη την κληρονόμα τοῦ ξαδέλφου Άριστέιδη.

Και ή γυφτοπούλα :

«Α ή γυφτοπούλα της φαινόταν σάν να της είχαν βάλει φτερά. Πόσον καιρό είχε να ταξιδέψη με τ' άμάξι ! Χαίρόταν βλέποντας τις ρόδες να γυρίζουν, χαίρόταν βλέποντας άλλα δέντρα, άλλα σπιτία. Άλλα χωράφια, άλλα πουλιά, άλλους βράχους και ήθελε να πάη μακριά, πολύ μακριά, πεθύμησε να ήταν γυφτοπούλα πάλι όπως πριν και νόμιζε πως βλέπει γύρω της τσιγγάνους και άμάξια τσιγγάνικα, και σκηνές από τσιγγάνους. Θὰ ήθελε ποτέ να μην τέλειωνε αυτό τὸ ταξίδι, τόσο πολύ ώστε όταν ο Ιωσήφ γύρισε και είπε σ' εκείνους που βρίσκονταν μέσα στ' άμάξι :

«Φτάσαμε» ή Μαριά φώναξε καταλυπημένη :

— Μπα, τόσο γρήγορα :

Τὸ άμάξι σταμάτησε μπρός στο ξενοδοχείο τοῦ χωριοῦ, ο ξενοδόχος έτρεξε στην πόρτα και μόλις είδε την κυρά Μαρία γύρισε τὸ κεφάλι του κατά μέσα και γελώντας φώναξε τὸν κύρ-Πέτρο που είχε φτάσει πριν από πολλή ώρα και καθόταν κάτω και περίμενε. Βγήκε τότε κι' ο κύρ-Πέτρος και μαζί με τὸν ξενοδόχο βοήθησαν τους ταξιδιώτες να κατεβούν από τ' άμάξι.

— Καλὸς ώρίσατε, κυρία Μαρία, καλὸς ώρίσατε, κυρά Άναστάσινα ! είπε ο ξενοδόχος. Τὸ φαί είναι έτοιμο, και τί φαί ! πρώτη της ! Η γυναίκα μου επιστατεί στο μαγειρέμμα και τοῦ ξενοδοχείου μας τὰ φαγητά είναι στὸν κόσμο δλον ξακουσμένα. Ξεκουραστήτε λιγάκι και θὰ σὰς στρώσω σὲ χωριστὸ τραπέζι να φάτε με την ήσυχή σας.

Σὲ λίγο δλοι κάθονταν στο τραπέζι. Η Μαριά ενώ έτρωγε τὰ νόστιμα φαγητά που μοσχοβολούσαν μέσα στα καινούργια καθαρὰ πιάτα τους, επάνω σὲ τραπεζομάντηλο άσπρο σάν τὸ χιόνι, συλλογιζόταν ότι άλλοτε, όπότε έρχόταν είτε αὐτή είτε οι σύντροφοί της οι άλλοι Άτσιγγανοί, μπρός στις πόρτες τῶν ξενοδοχείων, δλοι τοὺς έδιωχναν σάν τὰ σκυλιὰ ή τοὺς πετοῦσαν με περιφρόνηση τ' ά-

ποφαγούδια από τὸ πλούσιο τραπέζι που τώρα καθόταν κι' έτρωγε σάν κυρία. Άν τούτη τη στιγμή παρουσιαζόταν στην πόρτα κανένας τσιγγάνος άρχηγὸς να την παραλάβη, βέβαια και δὲν θὰ τὸν ακολουθούσε, αλλά θ' αποτραβιόταν με φρίκη. Πριν από λίγο, θυμάστε, επιθυμούσε να ήταν τσιγγάνα και τώρα έξαφνα άλλαξε γνώμη. Τὸ μυαλὸ τῶν παιδιῶν είναι άστατο κι' αλλάζει εύκολα και πρέπει να περάση πολὺς καιρὸς ὥσπου να καταλάβη ή γυφτοπούλα τί θελει και τί επιθυμεί.

Όσοσο στα παιδιά δὲν άρέσει να κάθονται πολλήν ώρα άκούνητα στο τραπέζι. Γι' αυτό ή Μαριά και ή Έμορφία αφού έφαγαν και χόρτασαν σηκώθηκαν από τὸ τραπέζι και στάθηκαν στην πόρτα τοῦ ξενοδοχείου, βλέποντας τὸν κόσμο που περνούσε. Επειδὴ όμως τις ένοχλούσαν οι πελάτες που έμπαιναν και έβγαίναν βγήκαν στο δρόμο και έκαναν δυο-τρεις βόλτες. Από μακριά φαινόταν μιὰ μικρή πλατεία.

—Τί είναι εκεί πέρα; ρώτησε ή Μαριά την Έμορφία που είχε ξανάρθει στο χωριό.

— Δὲν θυμάμαι καλά, Νομίζω πως είναι μιὰ έκκλησία κι' έμπρός στην έκκλησία είναι πλατεία κι' έχει διάφορα έμπορικά. Απ' εκεί μοῦ άγόρασε τὴν κούκλα μου ή γιαγιά μου. Δὲν ξέρω όμως καλά αν είναι απ' αυτό τὸ μέρος.

— Πάμε να ιδούμε ; είπε ή Μαριά και τράβηξε την Έμορφία που πήγε από πίσω της, γυρίζοντας κάθε τόσο τὸ κεφάλι της και λέγοντας :

«Αχ, τί θὰ πῇ ή γιαγιά». Μόλις είχαν προχωρήσει καμμιά εκατοστή βήματα και άκουσαν από πίσω τους ένα φοβερό «ώωπ !» και τρομαγμένες ένοιωσαν κάποιον να πηδάη πίσω τους. Γύρισαν ξαφνιασμένες και είδαν τὸν Ιωσήφ που γελοῦσε με την καρδιά του.

— Έ, τρομάξατε ; είπε στα κοριτσάκια. Η μητέρα μου πήγε ν' αγοράση σάρι, ή γιαγιά σου και ο πατέρας σου πήγαν στο συμβολαιογραφείο. Σὰς ζήτησαν πριν φύγουν από τὸ ξενοδο-

χείο και τοὺς είπε ο δὴνρέτης ότι τραβήξατε κατά δῶ και τότε μοῦ είπαν να έρθω να σὰς βρῶ για να μὴ χαθήτε.

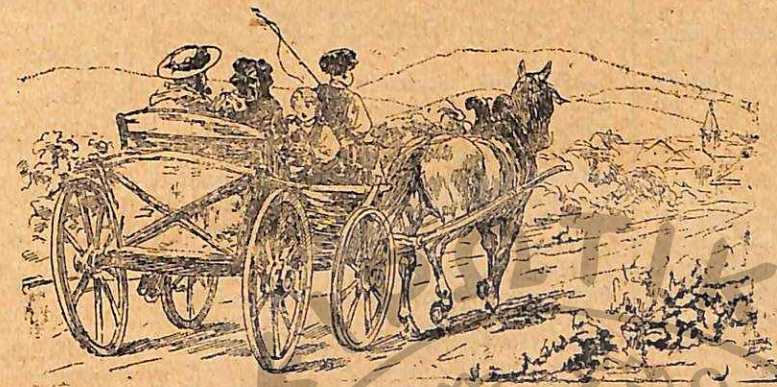
«Έτρεξα λοιπὸν και σὰς έγνώρισα από τη μαύρη πλεξίδα της Μαρίας δλα τὰ κορίτσια έδῶ έχουν ξανθὰ μαλλιά. Και τώρα που πηγαίνατε ;» — Έτσι γυρίζαμε, στην τύχη.

— Έλάτε να κάνουμε ένα γύρο. Έχω έρθει πολλές φορές έδῶ και ξέρω δλα τὰ κατατόπια τοῦ χωριοῦ.

Τις πήγε λοιπὸν στο μεγάλο δρόμο τοῦ χωριοῦ που ήταν ώραίτα και ψηλά σπιτία.

— Είδες ποτέ σου, Μαριά, τόσο μεγάλα σπιτία ; την ρώτησε ο Ιωσήφ, νομίζοντας πως θὰ την θαμπώση.

— Είδα δυο και τρεις φορές τόσα στη Σεβίλλη, στο Τουνέζι και στη Γένοβα, άποκρίθηκε ή Μαριά, που είχε περάσει από τη Σεβίλλη,

Ο Ιωσήφ κάθησε έμπρός στη θέση τοῦ άμαξά. (Σελ. 149, στ. β')

την Τύνιδα και τη Γένουα όταν ήταν μαζί με τοὺς Άτσιγγανους. Κι' επειδὴ είχε συμπληρώσει τις άτομικές της έντυπώσεις με τὰ μαθήματα της γεωγραφίας που είχε πάρει από τη μητέρα τοῦ γιατροῦ, άρχισε να λέη ένα σωρὸ περίεργα πράγματα για την Ισπανία, την Ιταλία και τη Βόρειο Αφρική και ή Έμορφία κι' ο Ιωσήφ την άκουγαν και θαύμαζαν τις γνώσεις της.

Όλο τὸ άπόγευμα τὸ πέρασαν τὰ τρία παιδιά γυρίζοντας στα διάφορα μέρη τοῦ χωριοῦ. Κατὰ τὸ ήλιοδασίλεμμα, ενώ ήσαν στην πλατεία είδαν νάρχονται πρὸς τὸ μέρος τους τὸν κύρ-Πέτρο, την κυρά-Μαρία και την κυρά Άναστάσινα.

Η κυρά Μαρία κρατοῦσε δλέρθο τὸ σκυφτὸ κορμί της και ένα πλατὺ χαμόγελο φωτίζε τὸ γεροντικό της πρόσωπο. Ο έξάδερφος Άριστέιδης της είχε αφήσει εκατὸ χιλιάδες κληρονομία, περιουσία δλόκληρη ! Προί-

κα της Μορφούλας μοναδική. «Που να βρεθῇ γαμπρός για τόσο πλούσια νύφη. Έπρεπε να είναι από πολιτεία και όχι από χωριό. Κύριος με τὰ δλα του και όχι χωριάτης». Τώρα αν οι σκέψεις της αὐτὲς στής. (Σ. 140, στ. γ') ήταν σωστὲς ή όχι, άλλος λόγος. Αὐτὰ σκεφτόταν.

Όσοσο ή κυρά Μαρία μέσα στην μεγάλη χαρά της τρατάρησε τὰ παιδιὰ στο ζαχαροπλαστείο και τοὺς άγόρασε ένα πλήθος ώραίτα δῶρα.

Τὸ βράδυ ξαναγύρισαν στο ξενοδοχείο. Τὰ κορίτσια ήταν κατακουρασμένα και ή Έμορφία κοιμήθηκε άμέσως, μὰ ή Μαριά ήταν ξύπνια και δνειρευόταν, όχι βέβαια δσα είχε ιδεί, αλλά δλως διόλου άλλα πράγματα.

Την άλλη μέρα ξαναγύρισαν στο χωριό και άρχισαν πάλι την συνειθισμένη τους ζωή. Πόσο βαρειά φαίνεται ή δουλειά ύστερα από μιὰς δλόκληρης ήμέρας διασκέδαση ! Η Έμορφία δὲν ήθελε πια να ράψη ή να πλέξη και τὸ δήλωσε κατηγορηματικά στη γιαγιά της, που συμφώνησε με την έγγονή της, γιατί έκρινε κι' αὐτή πως μιὰ τόσο πλούσια

κληρονόμα δὲν ήταν σωστὸ να άνακατεύεται με τις δουλειές τοῦ σπιτίου. Η κληρονομία, καθώς βλέπετε γύρισε και της κυράς Μαρίας τὰ μυαλά. Κι' αὐτὰ γίνονταν με την Έμορφία. Η Μαριά όμως δὲν είχε κανένα να κληρονομήση. Τώρα είχε δυνάμει και μπορούσε να δουλεύη. Έτσι ή κυρά Μαρία έκρινε καλὸ να φορτώση στη γυφτοπούλα και όλες τις δουλειές της Έμορφίας.

(Ακολουθεί) ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

25Η ΜΑΡΤΙΟΥ

Η πρώτη δίνει ένα Χριστό, Η δεύτερη μιὰ Έλλάδα. Χαρά σ' έμε που θὰ γευτῶ Τῆς τούτης τη γλυκάδα !

[Παλιὸ επίγραμμα τοῦ Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ, παραλλαγμένο για την Έθνική Νεολαία].

Τί να γράφη άραγε; (Σελ. 141, στ. α')

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΝΕΟΓΕΝΝΗΤΑ

Παιδάκια μιάς ημέρας, νεογέννητα,
Με τις μυτούλες σας, τὰ στοματάκια
[σας],
Με τὰ μικρά μισόκλειστα χειλάκια
Τ' δολόδροσα, τὰ δόλοδρα
Καί τόσο ροδαλά,
Χεράκια ποδαράκια,

Παιδάκια μιάς ημέρας, νεογέννητα,
Γι' αὐτή τὴν εὐτυχία πού προσφέρετε,
Σάν σὰς θωροῦνε νὰ γλυκοκοιμάστε
Χρυσή 'Ελπίδα τὸν ὄπισθον,
'Αγγέλοι δόλογλυκοί,
Εὐλογημένα νάστε !

Καί, ὅταν στὰ ξεστά μαξιλαράκια σας,
Μ' ἓνα γλυκὸ χαμόγελο ἀποκοιμη-
[σαστε]
Κοντὰ σας καὶ σιγὰ λέει στ' αὐτί σου
—'Ὡ θαύμα—μιά γλυκεῖα φωνή :
—'Εγὼ σ' ἐσέ ἀγρυπνῶ,
'Ὡρατο μικρό, κοιμήσου.

Εἶν' ἡ φωνὴ αὐτὴ τοῦ φύλακα ἄγγελου
Σεῖς κοιμηθῆτε, μὴ φοβάσαστε τίποτε,
'Απ' τὰ φτερά του κάτω ὄνειρευτῆτε,
Τὰ σάν τὸ χιόνι δόλοδρα
Σὰς προστατεύει αὐτός,
'Ἦσυχά κοιμηθῆτε.

Παιδάκια μιάς ημέρας, νεογέννητα,
Με τὸν παράδεισο, ἀπ' ὅπου ἐρχόσαστε
Κάποια λεπτὴ χρυσὴ κλωστή ἔχει
Με τούτῃ τὴ χρυσὴ κλωστή
'Αγνή, ἀκηλίδευτη,
Λευκή, ἡ ψυχὴ σας μένει.

Σ' ὅλα τὰ σίτια σεῖς μικρά μου εἰσάστε
'Ο,τι 'ναί στὸ χορτάρι τ' ὠρίο λούλουδο
'Ο,τι στὸν οὐρανὸ τὸ χρυσαστόρι
'Ο,τι 'ναί καὶ στὴν καλαμιά
Σταλαγματιά νερό
Σάν γέρνει στὸ ἄγερνι.

'Αλλά καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη ἔχετε
Ποῦ δὲν τὸ ἔχει τ' ἄστρο, καὶ τὸ πιὸ
[λαμπρὸ]
Ποῦ λείπει κι' ἀπ' τὰ πιὸ ὁμορφα λου-
[λούδια]

—'Αλίμονό μας—ἔχετε
Δυὸ ἔτοιμα ν' ἀνοίξουν φτερά,
Μικρά μας ἀγγελοῦδια.

Alph. Daudet **Δοξασμένο 'Ακρωτήρι [B]**

25η ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἡ 25η Μαρτίου, εἶναι μέρα ἱερὴ γιὰ
κάθε 'Ελληνα.
Τὴν ἀνοξιάτικη αὐτὴ μέρα, ὁ Πα-
λαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς ὑψώνοντας
στὴν Ἁγία Λαύρα τὴς ἐπαναστάσεως
τὴ μαύρη Σημίρα, ἔδωκε τὸ σύνθημα
γιὰ τὸ ξύπνημα μιάς ἀλυσσοδεμένης
'Ελλάδας.

Κι' ὁ κάθε 'Ελληνας ἦρθε αὐθόρμη-
τα ν' ἀποθέσῃ ὅ,τι πιδ πολὺτιμο καὶ
ἀγαπητὸ εἶχε, ἀκόμα καὶ τὴ ζωὴ του,
στὰ πόδια τῆς πονεμένης Μητέρας.

Μά γιὰ νὰ σπάσουν τὰ δεσμά της
πόσο αἶμα χύθηκε, πόσες θυσιῆς χρειά-
στηκαν, πόσοι ἥρωες ἔπεσαν ! ! .
'Ελληνόπουλα ! Τὴ μέρα αὐτὴ πού
εἶναι ἀφιερωμένη σ' 'Εκείνους, ἐλάτε
ν' ἀπευθύνουμε ἕναν εὐλαβικὸ χαιρετι-
σμὸ στοὺς ἀγνοῦς αὐτοὺς ἥρωας, στοὺς
μεγάλους πατριώτες πού χρωστοῦμε τὴ
σημερινὴ ἐλευθερὴ ζωὴ μας κάτω ἀπ'
τὸν γαλάζιο ἐλληνικὸ οὐρανό,

Γιοῦλι [Γ]

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΔΩΡΟ

Δὲν ἦταν κανένα ἀκριβὸ παιχνίδι
ἀπὸ τὴν 'Αμερικὴ ἢ ἀπὸ τὸ Παρίσι
οὔτε κανένα πολὺτιμο κόσμημα. Ἦταν
ἓνα ἀπλὸ μπρουτζινο τριφύλλι (τὸ σῆ-
μα τῶν ὁδηγῶν προσκόπων) πού ἀπά-
νω του ἦταν χαραγμένος ὁ Φοῖνικας
καὶ ἀπὸ κάτω τὸ ρητὸν «Αἰὲν ἀρι-
στεύειν».

Ἦταν ἀπερίγραπτη ἡ χαρὰ καὶ ἡ
ὑπερηφάνεια πού ἐνοιόσα ὅταν τὸ ἔλα-
βα. Αἰσθάνθηκα ὅτι ἐμεγάλωσα ἀπότο-
μα, ὅτι εἶχα γίνῃ ἐπιτέλους ἄξια γιὰ
νὰ τὸ πάρω.

Ἀπὸ μικρὴ ὄνειρευόμουν αὐτὴν τὴν
ἡμέρα.

Καὶ νά, ἔφθασε ἐπιτέλους.
'Αλλά τώρα νοιώθω πόσα καθήκον-
το ἔχω καὶ ἐγὼ ἀπέναντί του.

'Υποσχέθηκα νὰ προσπαθῶ με ὅ-
λη μου τὴν δύναμη νὰ φανῶ ἀντάξια
τῆς τιμῆς πού μοῦ ἔγινε.

Καὶ ὅταν καμμιὰ φορὰ αἰσθάνομαι
ἀπογοήτευσι γι' θέα του θά μοῦ δίνη
θάρος καὶ δύναμη.

Εἶμαι βεβαία ὅτι θά με ὁδηγῇ πάν-
τοτε στὸν δρόμο τοῦ καθήκοντος καὶ
τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τὴν Πα-
τρίδα.

Πῶς λοιπὸν νὰ μὴν τὸ θεωρῶ ὡς
τὸ καλλίτερο δῶρο πού ἔλαβα ὡς
τώρα ;

Τιν-Τὰκ [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Ο Κατάσκοπος 83 ἀπορεῖ :
— Νὰ ἤξερα γιατί ὅταν τσανίζεσαι
ἐνὰ φύλλο κάνει ὅσον !

Καὶ ὁ Ντέτεκτιβ Φάντασμα :
— Τόσο δὰ πράγμα δὲν καταλαβαί-
νεις, καὶ μὲν ! 'Απλούστατα γιατί σπά-
ζει ἡ ραχοκοκκαλιά του !

Στέφανος τῆς Δόξης

ΜΗΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πῶς κάθε παραγγελία
γιὰ νὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύ-
εται καὶ μὴ μιά τυπωμένη ταβίτσα, ἀπ' αὐτὴς μὲ τις
ὁποῖες σὰς στέλνουμε κάθε ἐβδομάδα τὸ φύλλον,

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

(Βλ. Διάπλασιν τοῦ 1938, φυλ. 36)

- 1.—Στὴ σελ. 313 στ. α' στίχ. 21 (Μαμ-
μουθ) λείπει ἡ λέξη : **σχέδια**.
- 2.—Στὴ σελ. 314 στ. β' στίχ. 30 (Μαμ-
μουθ) λείπει ἡ λέξη : **βόμβος**.
- 3.—Στὴ σελ. 314 στ. γ' στίχ. 1 (Μαμ-
μουθ) λείπει ἡ λέξη : **κανόνισε**.
- 4.—Στὴ σελ. 315 στ. γ' στίχ. 12 ('Αθ.
'Επιστολή) λείπει ἡ λέξη : **ἀκτινα**.
- 5.—Στὴ σελ. 315 στίχ. 13 (Κωστάκης)
λείπει ἡ λέξη : **κατάδικος**.
- 6.—Στὴ σελ. 316 στ. α' στίχ. 6 (Παρα-
μυθί) λείπει ἡ λέξη : **κρυφή**.
- 7.—Στὴ σελ. 317 στ. β' στίχ. 20 (Πα-
ραμυθί) λείπει ἡ λέξη : **ἀπόφυγε**.
- 8.—Στὴ σελ. 318 στ. γ' στίχ. 61 (Τὸμ
Σῶγερ) λείπει ἡ λέξη : **στιγμή**.
- 9.—Στὴ σελ. 319 στ. β' στίχ. 1 (Τὸμ
Σῶγερ) λείπει ἡ λέξη : **πόθος**.
- 10.—Στὴ σελ. 320 στ. α' στίχ. 8 (Τὸμ
Σῶγερ) λείπει ἡ λέξη : **ἥσκιος**.
- 11.—Στὴ σελ. 320 στ. β' στίχ. 11 (Τὸμ
Σῶγερ) λείπει ἡ λέξη : **νοστιμάδα**.
- 12.—Στὴ σελ. 322 στ. β' στίχ. 5 ('Εκτ.
Διαγων.) λείπει ἡ λέξη : **παρακάτω**.

Σπάνια διαγωνισμὸς Λευκῶν Λέξεων
παρουσίασε τόσες δυσκολίες, ἀλλὰ καὶ
τόσο ἐνδιαφέρον. Γιατὶ μπορεῖ νὰ ἦσαν
λίγοι ἐκεῖνοι πού βρῆκαν ὅλες τις λέ-
ξεις, ἀλλὰ πάρα πολλοὶ ἐκεῖνοι πού
ἔβαλαν τὰ δυνάτά τους νὰ τις βροῦν.
Καὶ τις 12 λέξεις δὲν τις βρῆκε παρὰ
μόνον ἡ **Βασιλίσσα Νεφριτίτι**, στὴ Μι-
κρὴ Τάξη. **Τὸ Παναχαϊκὸν** πού ἐρχεται ἀ-
μέσως ὕστερα βρῆκε μόλις 9. Στὴ Με-
γάλῃ Τάξῃ ὑπάρχουν παιδιὰ πού βρῆ-
καν 10—11 λέξεις ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ εἶναι
πολύ μεγαλύτερη ἡ ἀναλογία ἐκείνων
πού βρῆκαν ἀπὸ 7 καὶ κάτω. Τὴ μεγα-
λύτερη δυσκολία παρουσίασαν οἱ λέξεις
κανόνισε, **κατάδικος** καὶ **παρακάτω**.
Αὐτὴ τὴν τελευταία μάλιστα δὲν τὴν
βρῆκε σχεδὸν κανεὶς. 'Ὅλοι τὸ εἶπαν
σήμερα ἡ τελευταία

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω, κα-
θὼς καὶ ὅσοι δὲν ἐσημείωσαν ἡλικίαν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : **Γκάλικ** [20Ε]
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : **Ἰοῖς** [18Ε]
Δορελάι [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : **Μαργαρίτα**
[16Ε], **Διακριτικὴ** [16Ε], **Κίτρινη 'Α-**
εράχνη [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ : [ἀπὸ 14Ε] εἰς ἑκα-
στον : Ντέτεκτιβ Φάντασμα, Σίφου-
νας, Πρίγκιψ τῆς 'Ομίχλης, 'Απλὴ
Ζωή, Λευκὴ Καμέλια, 'Υδραϊόπουλο,
Πρόμαχος τῆς 'Ελευθερίας, 'Ανθρωπά-
κος, [Δοξασμένο 'Ακρωτήρι, 'Αυγερή,

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ : [ἀπὸ 12Ε] εἰς ἑκα-
στον : Κυρίαρχος Διαπλασκόκομου,
Μπετόβεν, Γαβριάς, Μερσεντές, Δοῦξ
'Ομπλινγκαντῶ, 'Ολυμπιονίκης, Ντανιέλ
Νταριέ, Στέφανος τῆς Δόξης, 'Ορεσι-
βία, Βαρόνος Δελλακάρτοσερης, 'Ατα-
λάντη, 'Αλεξία, Λαῖς Μπουῖνι, Πρό-
σκοπος, Σγουζο, Σκιά.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ : ἀπὸ [10Ε] εἰς ἑκα-
στον : Ρεμῆς, Μάγισσα Λαλίγνα, Χα-
ρὰ, Σιδερόσπαστης, Ραμνουσία 'Αρτε-
μῖς, 'Απτερος Νίκη, Γαρυφαλλο, Λεν-
δρί, Βασιλίσσα τοῦ Χιουῖμορ, 'Οπαδὸς
'Αμερικανισμοῦ, Καίτη Ματσάγγου, 'Α-
σπρος Γλάρος, Καταιγίς.

Εὐφημος Μνεία, ἀπὸ [8Ε] εἰς ἑκα-
στον : Σαλονιτίτσα, Μιχαὴλ Στρογ-
κώφ, 'Ιβυκος, Ξανθὴ 'Υδραϊόπουλα,
Περδικούλης, 'Ηλιοπεριχίτη, Μαντάμ
ντὲ Στάλ, Μιρέλα Γεωργιάδου, Γεώρ-
γιος Ρούσσος, Ξανθὴ Κουκλίτσα, 'Α-
ρης, Μάγκας, Σπυνητήρι, Κερκυραϊκὸ
Διαβολάκι, Νύβη.

Εὐφημος Μνεία, ἀπὸ [8Ε] εἰς ἑκα-
στον : Κυκλὼν, Θεανὸ Λέκκα, 'Ονειρε-
μένη Πατρίδα, Θαλασσοταραχὴ, Μελα-
χροινὴ Κυπριωτοπούλα, Μόνα Λίτσα,
Περδικούλης, 'Ηλιοπεριχίτη, Μαντάμ
ντὲ Στάλ, Μιρέλα Γεωργιάδου, Γεώρ-
γιος Ρούσσος, Ξανθὴ Κουκλίτσα, 'Α-
ρης, Μάγκας, Σπυνητήρι, Κερκυραϊκὸ
Διαβολάκι, Νύβη.

Εὐφημος Μνεία, ἀπὸ [8Ε] εἰς ἑκα-
στον : Μάγκας τῆς Φιλοθέης, Μαγεμέ-
νο Ρόδο, Θεατῆς, Αἴγλη, Τόμπολα,
Κυψελιώτακι, Σπύρος Τόμπρος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αθήναι 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 21 Μαρτίου 1939

ΕἶΧΑΝ μείνει πολλὰ γράμματα ἀπὸ τὴν
περασμένη ἐβδομάδα, ἔλαβα κι' αὐτὴν
πολλὰ κι' εἶσι ἔγινε πάλι... γραμματο-
πλημύρα. Γι' αὐτὸ ἀπὸ λίγα λόγια θά
πῶ σήμερα στὸν καθένα...

Ποῖα θὰ ἐννοεῖς, **Φιλόσοφε** ; τὴν 'Εμ-
πνευσιν ; 'Ας ἐλπίσω πῶς θὰ ἐπιφοιτήσῃ
καὶ πάλι γιὰ νὰ βροῖσῃς περισσότερες λύ-
σεις. 'Ἰδρῆθηκε ὁ Σύλλογος ;

Εὐχαριστῶ πολὺ, **Μπετόβεν**, γιὰ τίς
εἰκόνας. Θὰ σοῦ φυλάξω τυχὸς τῆς «'Ιο-
νίου 'Ανθολογίας» κι' ἂν τυχὸν θάξῃ δημο-
σιεύσῃ αὐτὸ πού ἔστειλες γιὰ τὸν κ. Φαίδη-
να, θά σοῦ τὸ στείλω δωρεάν ὡς βραβεῖο.

Εἶχα, **Νίκη**, τί ὠραία πού πέρασες στὸ
Βόλο. 'Αλήθεια, ἐκεῖνο τὸ φυλλάδιο εἶχε
πολλὰ δικά σου, ὥστε με τὸ δικό σου εἶ-
πες πῶς «βγήκε γιὰ σένα»...

Στέφανος τῆς Δόξης, θὰ προκηρυχθῇ
βάβεια κι' ἄλλη «Κυριακὴ» ἐντὸς τοῦ
1939, ἀλλὰ τότε ἐπὶ τῆς θά βροῦν
τὸ 1940. 'Ετοὶ καθιερώθησαν τὰ νηστήσι-
μα με τίς ἀντιφάσεις του, τί νὰ κάνουμε ;

Ἔβρεις ὅμως, οἱ ἀσθητοὶ νηστευτές, ὅταν
δὲν τρῶν λαδί, δὲν τρῶν οὔτε χαδιάρ...

Κι' ἐγὼ λυπάμαι, **Νίκης Στέφανος**, πού
θὰ ποικωρῆσῃς. 'Αλλά τί νὰ γίνῃ ; ἀφοῦ
νομίζεις πῶς σὲ πῆρε τὸ «δριον ἡλικίας»...
Παραγγόρουμε καίπως πού θὰ φάγῃς στὴ
θέση σου τὸν ἐξῆλφό σου. 'Ὅσοπο πολλὸ
με συγκίνησε τὸ μεγάλο κι' ὠραίο σου
γράμμα.

Κυκλαμιά, ἔλαβα καὶ τὰ δυὸ γράμμα-
τά σου : καὶ τὸ παλιό, πού τὸ ἔχασες
μέσα στὸ τετράδιο, καὶ τὸ νέο, πού τὸ
ἔγραψες ἄρρωστη με μολύβι. Περαιστικά !
Καὶ περιμένω νὰ μοῦ ξαναγράψῃς.

Περιμένω λοιπὸν καὶ τοὺς βαθμούς σου.
Μελαγχολινὴ 'Ονειροπόλε, γιὰ νὰ ἰδῶ
τὴν πρόδὸ σου καὶ νὰ χαρῶ. Κάνεις κα-
λὰ πού δὲν ἀποθαρρύνεσαι ἀπὸ τίς ἀπορ-
ρίψεις.

Μικρὴ Δόρδε, ἀφοῦ ἤλθες πρῶτος στὴν
τάξιν σου, δὲν σημαίνει ἂν ὁ βαθμός σου
δὲν εἶναι καὶ τόσο μεγάλος. Φαίνεται
πῶς σὰς βαρμολογοῦν με πολλὴ ἀσθηρό-

καϊκὸν [18 Ε], **Μύρτα Φλώρη** [18 Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : **Μακεδὸν**
Πρόσκοπος [16Ε], **Ξανθὴ 'Ορειβάτης**,
[16Ε], **Γαλανομάτα** [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [14 Ε] εἰς ἑκα-
στον : 'Αττὲ 'Ιράμ, 'Ιωάννης Παγκρά-
της, 'Αρταγιάν, Σκυριανόπουλο, Γελα-
στός 'Αντιλοίαρχος, Αἰνός.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12 Ε] εἰς ἑκα-
στον : Μιτσουκό, Πειρακτιήριον, 'Αγύ-
ριστο Κεφάλι, Διάνα, ΙΑ' 'Ολυμπιάς,
'Ηρώ 'Εμμανουηλίδου, Γ. Ε. 'Αποστο-
λάκης, Κρητικὸ Προσκοπίακί, 'Ηρώ Σι-
δερεῖ.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ : ἀπὸ [10Ε] εἰς ἑκα-
στον : Κυκλὼν, Θεανὸ Λέκκα, 'Ονειρε-
μένη Πατρίδα, Θαλασσοταραχὴ, Μελα-
χροινὴ Κυπριωτοπούλα, Μόνα Λίτσα,
Περδικούλης, 'Ηλιοπεριχίτη, Μαντάμ
ντὲ Στάλ, Μιρέλα Γεωργιάδου, Γεώρ-
γιος Ρούσσος, Ξανθὴ Κουκλίτσα, 'Α-
ρης, Μάγκας, Σπυνητήρι, Κερκυραϊκὸ
Διαβολάκι, Νύβη.

Εὐφημος Μνεία, ἀπὸ [8Ε] εἰς ἑκα-
στον : Κυκλὼν, Θεανὸ Λέκκα, 'Ονειρε-
μένη Πατρίδα, Θαλασσοταραχὴ, Μελα-
χροινὴ Κυπριωτοπούλα, Μόνα Λίτσα,
Περδικούλης, 'Ηλιοπεριχίτη, Μαντάμ
ντὲ Στάλ, Μιρέλα Γεωργιάδου, Γεώρ-
γιος Ρούσσος, Ξανθὴ Κουκλίτσα, 'Α-
ρης, Μάγκας, Σπυνητήρι, Κερκυραϊκὸ
Διαβολάκι, Νύβη.

Εὐφημος Μνεία, ἀπὸ [8Ε] εἰς ἑκα-
στον : Μάγκας τῆς Φιλοθέης, Μαγεμέ-
νο Ρόδο, Θεατῆς, Αἴγλη, Τόμπολα,
Κυψελιώτακι, Σπύρος Τόμπρος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

τήτα, πού ἐγὼ τὴν προτιμῶ ἀπὸ τὴν πολ-
λὴ ἐπισκεψία. 'Εννοία σου, δλ' αὐτὰ τάπο-
τελέσματα θὰ βροῦν γρήγορα, καὶ τῆς «Κυ-
ριακῆς»...

Ἡ ἄγγελία τοῦ Συλλόγου σας, **Κόμη**
φόν Σπέρ δημοσιεύθηκε, ὥστε μπορεῖτε
νὰρχίσετε τὴ δράσιν σας πού τὴν περιμένω
λαμπρῇ. Χαίρω πού λαβαίνει μέρος καὶ
στὸ διαγωνισμὸ τῶν Λύσεων. Γιὰ τὴν ἀνα-
λογία τί σὲ μέλει ; Δύνει ὅσο περισσότερες
'Ασκήσεις μπορεῖς. Αὐτὸ εἶναι ὅλο !

Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα,
Ρομπέν τοῦ **Δόξλει**. 'Ενέκρινά καὶ τὸ
ψευδώνυμο τῆς νάας μου φίλης καθὼς καὶ
τῶν ἄλλων, καὶ χαίρω γιὰ τὴ μεγάλη
αὐτὴ διαπλαστικὴ κίνησιν στὴν τάξιν σας.
'Ελπίζω ὅμως ἡ «Ζουρλοπάρσα» νὰ μὴν
περιορισθῇ μόνο στὸ... «σφάλμα» τῶν
ἀποκαλύψεων.

Χαίρω, **Γελαστὴ Πρόσκοπε**, γιὰ δλ'
αὐτὰ πού μοῦ γράφεις. Πολὺ νόστιμο τὸ
ἀνέκδοτό σου καὶ θὰ δημοσιεύθῃ ἄλλη
φορὰ ὅμως αὐτὰ νὰ τὰ γράψῃς χωριστὰ κι'
ὄχι σὰ συνέχισιν τοῦ γράμματός. Ἡ ἄγγε-
λία σου ἔκανε 12,80, ἄρα ἀπέλειπε δρ.
3,80. Τὴ Συλλογὴν σου θὰ τὴ φυλάξῃς νὰ
μοῦ τὴ στείλῃς ὅταν θὰ προκηρυχθῇ νέος
διαγωνισμὸς γιὰ τίς 'Ασκήσεις τοῦ 1940.

Καὶ σὺ, **Αἰνστάιν**, θάρχισης ἀπὸ τώρα
νὰ συνθέτῃς μιά Συλλογὴ 'Ασκήσεων, πού
θὰ μοῦ τὴ στείλῃς ὅταν θὰ ἰδῇς τὴ σχετι-
κὴ προκήρυξιν. 'Ο Διαγωνισμὸς πρὸς σύν-
θεσιν 'Ασκήσεων εἶναι ἐτήσιος, ὥστε μόνο
μιά φορὰ τὸ χρόνὸν δημοσιεύεται προκήρυ-
ξις. Γι' αὐτὸ δὲν εἶδες καμμιὰ ἀπὸ τὰ Δε-
κτέμβρη.

Πολὺ καλὸς ὁ βαθμός σου, **Δωδωναῖς**,
εὖγε ! Χαίρω πού ὁ καθηγητὴς σας σὰς
εἶπε πῶς, ἂν θέλετε νὰ γράφετε καλὰς ἐκ-
θέσεις, πρέπει νὰ διαβάξετε «Διάπλασιν».
'Εγχειρίδιον' ἔστειλα. Τὴν ἐκθέσιν σου θὰ
τὴ διαβάσω με τὴ σειρά τῆς καὶ θὰ σοῦ πῶ.
'Υδραϊόπουλο, ἔλαβα τὴν ἐπιταγὴν κι'
δλὰ τὰλλα κι' εὐχαριστῶ. Πολὺ μ' εὐχα-
ρίστησε τὸ μεγάλο σου γράμμα, ὅπου εἶδα
τί ὠραία πέρασε τίς ἀποκριάς. Κι' αὐτὴ
ἡ διαπλαστικὴ μακαράτα... Καὶ τοῦ
χρόνου ! Χαιρετίσματα στοὺς «Μυστηριώ-
Κατασκόπους».

Δὲν πειράζει, **Μικρὴ Ζωγράφε**, φτάνει
νὰ μοῦ γράψῃς συχνὰ στὸ ἐξῆς. Πολὺ ὠ-

ραία ἡ μεγέθυνσις τοῦ πορτραίτου, εὖγε.
Τόμο 1929 ἔστειλα.

Χαίρω **Γρελλὲ 'Αερόπορε**, πού μπαί-
νεις καὶ στὴν κίνησιν κι' εὐχαριστῶ πολὺ
γιὰ τὸ ξεσπάθωμα. Θὰ εἶδες τὴν ἐγκρίσιν
τοῦ ψευδωνύμου σου. Περιμένω καὶ τὸ ψευ-
δώνυμο τοῦ νέου μου φίλου κι' ἐλπίζω,
τώρα πού στὴν τάξιν σας εἰσθε δυὸ, νὰ ἐγ-
γράψετε κι' ἄλλους.

Με χαρὰ, **Μικρομέγαλε**, ἔλαβα γράμμα
σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ. Εἶδα πόσο σοῦ
ἄρεσε ὁ παλιός μου ἐκείνος τόμος πού εἶ-
χες γιὰ περηγοριά στὴν ἀρρώστειά σου,
καὶ χάρηκα πού εἶσαι τώρα καλά. Θὰ εἶ-
δες τὴν ἐγκρίσιν τοῦ νέου ψευδωνύμου σου.
'Ἔστειλα 'Ὀδηγὸ καὶ τὰ φυλλάδια πού ἐ-
ζητήσες.

Εἶμαι πολὺ εὐχαριστήμενη ἀπὸ σένα,
'**Αλκη Θαλασσα**, γιατί πραγματικῶς μοῦ
γράφεις συχνά. 'Αλήθεια, δὲν περιμέναμε
αὐτὸν τὸν ὄψιμο χειμῶνα, ἀλλὰ, καθὼς
λές καὶ σὺ, ἡ ἀνοιξὴ μπῆκε μ' ἔλα τὰ
χιόνια, πού σὲ λίγο θὰ λυώσουν... Τὰ Εὐ-
σημα τοῦ 1938 δὲν τὰ εἶδα ἀκόμα καὶ δὲν
ἔβρω.

Κωνσταντῖνε Δ. Στεργιοπούλε, εὐχα-
ριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ γιὰ τίς
ἐνέργειες πού κάνεις γιὰ τὴ διάδοσιν μου.
Στὸ νέο μου φίλο ἔστειλα τὰ φυλλάδια ἐ-
ξαρχῆς. Δυσκοῦμαι πού δὲν μπορῶ νὰ δε-
χθῶ κομμάτι σου γιὰ τὴ Σελίδα Συνεργα-
σίας. Ἡ συμμετοχὴ σ' αὐτὴν εἶναι ἀποκλει-
στικὸ προνόμιο τῶν ψευδωνυμῶν συν-
δρομητῶν. 'Αλλά γιατί δὲν παίρνεις καὶ

ή να έλθουν στο γραφείο μου να το πάρουν. "Όσοι άλλοι το θέλουν, ας μου γράψουν. Γιατί λίγα σχετικώς αντίτυπα τυπώνονται για ένα τόσο πολυζήτητο βιβλίο και τα περισσότερα θα τα πάρουν δικαιοματικά οι συνδρομητές της «Ιονίου 'Ανθολογίας». "Όσοι θα γίνουν άναρχαστο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν εγκρίνεται, ούτε αναμένεται, αν δεν συνοδεύεται από το δικαίωμα, δρ. 10.—Τα εγκρινόμενα ή αναμενόμενα ισχύουν ως την 30 Νοεμβρίου 1939. "Όσα συνοδεύονται από Α. άνήκουν σε άγόρια, και όσα από Κ, σε κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα : "Εβρεσν, ά. (ΝΚ), Δερβενάκια, ά. (ΔΣ). Βόσπορος, ά. (ΔΛ).

Ανανεώσεις Ψευδωνύμων : "Ιωνία, κ.

Η Διάπλασις άσπαζεται τους φίλους της : **Ριχάρδον Διοντόκαρδον** (σε συγχάρω που έγραψες καλά στους διαγωνισμούς κι' ήλθες πρώτος) **Χαράλαμπον Παγαδόν** (έστειλα τα φυλλάδια που έζητήσες) **Ηλιοπερίχτην** (φύλλα προς ανακατάστασιν έστειλα· ό τόμος το 1908 έχει εξαπληθεί) **Μαρινέλλαν** και λοιπές (τά έλαβα όλα κι' έξετέλεσα) **Ικαρον** (περιμένω δοκίμασε κι' αν άποτύχεις την πρώτη φορά, δεν πειράζει· Χαιρετισμούς στη μητέρα· **Τόμ Σάγκερ** (έλαβα κι' έξετέλεσα) τον τόμο θά δώσω έλαβες· ευχαριστώ πολύ) **Ρομπέν των Δασών** (ευχαριστώ για όλα και περιμένω **Σκιάν** (γι' λύσεις δεκτικές· έστειλα και άλλες δυό δεομίδες λυσόχαρτο την 17 Μαρτίου) **Έλβιάτην** (μετά χαράς· θά είδες την έγκριση· γράψε μου) **Γιοϋλι** (περαστικά· θά το διαβάσω με τη σειρά του και θά σοϋ πώ· τάποτε-λέσματα της Κυριακής δεν θάρχησουν· άλλα γιατί άπαισιοδοξείς ;) **Νεϊλον** (αυτό το ψευδώνυμο σοϋ ένέκρινα και σοϋ έστειλα "Οδηγό και 4 δεομίδες λυσόχαρτο· καλή άρχή· σε σημείωσα και για το τεύχος της «Ιονίου 'Ανθολογίας») **Ντόκτορ Χ** (αυτό σοϋ ένέκρινα· μά μόνο με τά Διαπλάσ-πουλα θαλληλογραφή ;· όχι και μαζί μου ; .. **Αγγλιν** (κι' εις άνώτερα· δεν θάρχησουν και άποτελέσματα Δύσεων) **Νεφέλην** κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 20 Μαρτίου θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ το 28του Διαγωνισμού Δύσεων. ΑΙ λύσεις τοϋ φυλλαδίου τούτου δεκταί μέχρι της 25 Μαΐου.

186 Λεξιγραφος

Έπιθετο άπλό
Τό γράφω και γελώ·
'Αλλά μ' αυτό το γέλιο
Τραβώ στην έκκλησιά,
Νάκούσω το Εθαγγέλιο...
Τί κοσμοχαλασιά!
Χαρούμενη γιορτή,
Μεγάλη τελετή.

Δοχαγός Ντρεΰφους

187. Συλλαβόγραφος

Αυτό το αίσθητήριο
Με τάρντρο του μπροστά
Μας κάνει—τί μυστήριο!
Λαμπρόχρωμη θεά

Μύρτα Φλώρη

188. Στοιχειόγραφος

Κάποιος Πάπας, λές, θυμώνει
Κι' ένα γράμμα του πετᾷ.
Μά με τούτο μεγαλώνει,
Τόσο μάλιστα πολύ,
Πού τάστέρια όλ' άγκαλιάζει,
Και τόν "Ηλιο και τή Γῆ!
Γελαστός 'Αντιπλοίαρχος

Παρακαλώ πολύ όσους χρωστούν τη συνδρομή τους να τη στείλουν το γρηγορώτερο. "Ας έχουν ύπ' όψει τους, ότι οι συνδρομές αυτές είναι ο μόνος μου πόρος· ή καθυστέρηση επομένως δυσκολεύει πολύ το έργο μου που άπαιτεί όχι μόνο μεγάλους κόπους, αλλά και μεγάλα έξοδα.

189. Αίνιγμα

"Εντομο, κι' όχληρό πολύ,
Τό άρσενικό μου.

Χώρα στην "Απω 'Ανατολή
Τό θηλυκό μου.

"Ασπρος Γλάρος

190. Ψαροκόκκαλον

```

      *      *      *      *
    *      *      *      *
  *      *      *      *
*      *      *      *
*      *      *      *
*      *      *      *
*      *      *      *
*      *      *      *
*      *      *      *
*      *      *      *
*      *      *      *
*      *      *      *
*      *      *      *
*      *      *      *
*      *      *      *

```

Νάντικατασταθούν οι άστερίσκοι διά γραμμάτων ούτως ώστε νάαναγινώσκονται έξαρχής κατά σειράν : μάγισσα, γυνή της 'Αγίας Γραφής, άρχαίος σοφός, κοινόν όρνυτόν, πόλις της Βιοωτίας, πόλις της Θεσσαλίας, άγριον ζώον, άγριον πτηνόν.

Μάγκας

191. Κρυπτογραφικόν

1234567894 = "Αρχαία βασιλόπαις.
251634 = Κρότος ύδατος κτλ.
3954 = Πας άνθρωπος.
4792954 = "Αστήρ.
5294854 = "Ορος πάσης έπιστήμης.
67894 = Θεά.
716254 = Δέν είναι φίλος.
83654 = Φανταστική Ιστορία.
94134 = Τό κάμνει ή έννοιας.

Δοϋς "Ομπλιγκαντό

192. 'Αριθμητικόν Παίγνιον

1, 2, 3, 4, 5 + — X — = 0

Μετάξυ τών αριθμών, τών όποιων ή τάξις δεν θά μεταβληθῇ, νά παρεντεθούν τάριθημητικά σημεία ούτως, ώστε το έξαγόμενον τών σημειωθησόμενων πράξεων νά είναι μηδέν.

Δωδωνάιος

193—200. Πτερωτόν Γράμμα μετ' 'Αεροστιχίδος.

Πάσαι αϊ κατωτέρω ζητούμεναι λέξεις έχουν από έν γράμμα κοινό—το πτερωτόν—το όποιον άπαντά πρώτον εις την πρώτην, δεύτερον εις την δευτέραν, τρίτον εις την τρίτην και ούτω καθεξής. Τά δε άρχικά τών λέξεων τούτων άποτελούν τόνομα πτηνού εις την δημοτικήν, τοϋ όποιου το φωνηεντόλιπον είναι : αααα.

1, Καρπός με σκληρόν φλοιόν· 2, 'Ακρωτήριο της 'Ελλάδος· 3. Μεθυσιζόν ποτόν· 4, Διακοσμητικόν δένδρον· 5, "Ηρώς τοϋ 21 έκ τών πρώτων· 6, Κάλπος της 'Ελλάδος όπου και το άνωτέρω ακρωτήριο· 7, 'Επίθετον σύνθετον σημαίνον την γεϋσιν άφρων καρπών και φαρμάκων· 8, 'Επίθετον από σημειόν τοϋ ορίζοντος, σημαίνον άνεμον κτλ.

Μικρά Καλλιτέχνις

201. Φωνηεντόλιπον

τφλς-τ-τ-τ-τ-τ-τ-τ-τ-τ-τ-μτ-*

Αϊνας

185. Γεῖφος

τι
πά! πά! πά τι τι
Πάν τι τι
τι
Βασίλειος Λήρ

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. 'Ασκήσεων τοϋ φύλλ. 2

10, Μισισιπής (μύς, σϋς, ίππεις). — 11. Σπόρος-Πόρος. — 12. Ζάκυνθος-ύάκινθος. — 13. "Ο Σάρος, ή Σάρρα. — 14. ΑΡΓΟΣ 15. ΣΑΡΠΗΔΩΝ (άδων, Ρά, Πάρος, "Ηρα, Δώρα, ώρα, νήσσα). — 16. ΠΡΙΩΝ 20. Διά τοϋ Β : ΔΙΠΟΣ βάσις, βέλος, όβις, ΒΟΛΟΣ βήμα, όβελός. — 21. ΣΙΜΩΝ ΣΩΚΡΑΤΗΣ — ΚΟΡΙΝΘΟΣ (ΙΣάΚις, κΩΝος, 'ΙΚΑΡία, "ΑΡεΙος, ΒΑρΝα, στῆΘος, ΔΗΛος, ΙΣοσκελές). — 22. 'Αποθανέτω ή ψυχή μου μετά των άλλοφύλων. (άπό θα νε, τῷ ὕμνῳ, χί' μ' ου, με τά το, ν' άλλο Φίλων).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΘ'—253]

Διαπλάσπουλα, παρατείνωμεν τόν Διαγωνισμόν μας [ΛΘ'—142] ένα μήνα ακόμη. Προσοχή! Βραβεῖα 11 έκλεκτά. Σπεύσατε!!! Περιμένωμεν από λοιπούς : Δεκατρείς, Κατασκόπους, «'Ολυμπίους Θεούς», (περιμένετε άπαντήσεις), ΡαδιοΕλλάδα, 'Οπλιγκαντώ, Σκυριανόπουλο, Μελέαγρο, Σαρπηδόνα, 'Ονειροπόλο, Μύρτα Φλώρη, Καταιγίδα, 'Ηλέκτρα, Πρόμαχο της 'Ελευθερίας, Δοξαομένο 'Ακρωτήρι κλπ. κλπ. — Τρελλοπαρέα, περιμένωμεν.

«ΔΙΑΒΟΛΑΚΙΑ»

Σημειώσεις. Πιθανώς το Πένταθλο νά μεταβληθῇ σε... **Τέτραθλο**, λόγω έλλειψως Μ. Μυστικόν.

[ΛΘ'—254]

Παρατείνοντας τόν διαγωνισμόν μήνα, περιμένωμεν από όλους. «ΡαδιοΕλλάδα», «13», «Κατάσκοποι», «Διαβολάκια», «'Ολύμπιοι Θεοί», «Ζουρλοπαρέα» (ταιριάσαμε), Λήρ, 'Ονειροπόλε, Μουζελέν, Νίκη, Ταΐτωλο, Τζόνκι, Έρμίνια, Σήμεθ, Σκυριανόπουλο. Περιμένωμεν άπαντήσεις σας, στο «ΠΕΝΤΑΘΛΟΝ». — Δύσεις δεκτικές οιαδήποτε φυλλαδίου. «ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ»

[ΛΘ'—255]

Νεφερτίτι, "Ισις, άπέραντη χαρά θα προξενήσῃ ένα γραμματάκι σας. Θέλετε ; **Γελαστός 'Αντιπλοίαρχος**

[ΛΘ'—256]

Υδραίοπουλο, θαλασσοκράτωρ, μάθετε ότι ή ιλαρά γίνεται, όχι όμως και οι ταρξία, καθώς βλέπω !!!...

Μιτιάνα Σορέλλι

[ΛΘ'—257]

Και βέβαια δέ θά προσπαθήσω νά σ' άνακαλύψω, Ταχυδρόμε της Διών, ή Α...η, Δ..., άφού σε ξέρω και δέν μ' ενδιαφέρεις !!! **Καλουδά**

[ΛΘ'—258]

Στέφανε της Δόξης, τό κομμάτι σας «'Η Μήτερα» με συγκίνησε έξαιρετικά. Δεχθίτε τά θερμά μου συγχαρητήρια.

'Αδολά